

עפ"א (חיפה) 10389-08-24 - סנא מחמוד סמרי נ' מדינת ישראל

עפ"א (חיפה) 10389-08-24 - סנא מחמוד סמרי נ' מדינת ישראל מחוזי חיפה

עפ"א (חיפה) 10389-08-24

סנא מחמוד סמרי

נגד

מדינת ישראל

בית המשפט המחוזי בחיפה בשבתו כבית-משפט לערעורים פליליים

[26.09.2024]

כבוד השופט שלמה בנג'ו

ע"י ב"כ עוה"ד זכי כמאל

ע"י ב"כ עוה"ד עפרה אורנשטיין

פסק דין

בפניי בקשת רשות ערעור על החלטת בית משפט השלום בקריות (כב' השופט שלמה מיכאל ארדמן) מיום 1/8/24

בת"פ 36547-11-15 לפיה נדחתה בקשת המבקשת לעיכוב ביצוע צו הריסה סופי.

רקע הליכים קודמים והחלטת בית המשפט קמא:

1. מדובר בגלגול נוסף, של הליכים משפטיים, בנושא הריסת המבנה המכונה "דיר", מושא הבקשה שבפניי, להלן

אפרט את השתלשלות העניינים, הואיל ופירוט זה חשוב להכרעה.

2. המבקשת היא אלמנתו של המנוח יוסף סמרי ז"ל (להלן: "המנוח"). כנגד המנוח הוגש כתב אישום ת"פ

35647-11-15 לבית משפט השלום בקריות המייחס לו עבירות של בניה ושימוש אסורים לפי החוק. לפי עובדות כתב

האישום, המנוח החזיק והשתמש במקרקעין, הידועים כחלקה 1 בגוש 10391, מדרום לשוב ראס עלי, וממזרח לשוב

נופית, במרחק של כ- 200 מטר מתוואי ערוץ נחל ציפורי. המקרקעין רשומים על שם אביו של המנוח, מוחמד סמרי

ז"ל, שנפטר ביום 24/11/12 (להלן: "המקרקעין"), והם הוכרזו כקרקע חקלאית, על ידי המועצה הארצית. על

המקרקעין חלות התוכניות תמ"א 8 ותמ"מ 6, לפיהן ייעוד הקרקע הוא גן לאומי; תוכנית ג/400, על פיה ייעוד

הקרקע הוא חקלאי, מגורים במקרקעין אינם מנויים בין השימושים המותרים לפי התוכנית; תוכנית זב/24/א, על פיה

נאסרת בנייה כלשהי בשטח החקלאי שלא על פי תוכנית מפורטת תקפה.

3. עוד צוין בכתב האישום, כי ביום 5/1/12 הורשע אביו של המנוח, בתיק תו"ב 15340-08-11, בביצוע עבודות בנייה ושימוש חורג ללא היתר, במקרקעין, ביחס למבנה בשטח של 40 מ"ר, חומה באורך של כ-10 מטר, והכשרת שטח של 100 מ"ר. בו ביום ניתן נגדו גזר דין, במסגרתו ניתן צו הריסה לגבי המבנה, החומה והשטח הנזכרים. ביצעו נדחה עד ליום 1/10/13. למרות זאת, עד למועד הגשת כתב האישום ב-2015 כנגד המנוח יוסף סמרי ז"ל, ועל אף צו ההריסה שניתן לאביו, לא נהרסו שלושת המבנים הנ"ל. לא זו אף זו, החל מיום 17/6/14, עשה המנוח שימוש במבנה לא חוקי ששטחו 57 מ"ר, לצרכי מגורים, לו ולמשפחתו; בין התאריכים 17/6/14 עד 24/12/14 בנה המנוח מרפסת הכוללת רצפת בטון סביב וצמוד למבנה בצורת האות ר' מצד מזרח ומדרום, בשטח של 107 מ"ר, סככה מעץ וברזנט מעל חלק מרצפת הבטון בשטח של כ-76 מ"ר, הכל שלא כדין.

4. אשר למבנה המכונה "דיר" מושא בקשת רשות ערעור זו, צוין בכתב האישום, כי בין התאריכים 25/1/11 ועד 17/6/14 הוא נבנה ללא היתר, מדרום לבית המגורים, בשטח של 105 מ"ר, על ידי תוספת קירות וגג מפת, על גבי קירות בלוקים קיימים, והחומה הוארכה מ-10 מטר ל-17 מטר, ומיום 17/6/14 עשה המנוח שימוש במבנה זה לדיר כבשים. הואיל ועניין זה הוא לב ליבו של ההליך דנן, וזכה להתדיינות "בסבבים" קודמים בבית משפט קמא, ובבית משפט זה (ראו פירוט בהמשך הדברים), אציין, כי לפי טענת ב"כ המדינה, נפלה טעות בכתב האישום הנ"ל, בנוגע לשטח הדיר, ובמקום 150 מ"ר, נרשם 105 מ"ר (ראו הסבריה של ב"כ המדינה, בסעיפים 6 ו-7 לתגובה לערעור; העמודים הרלבנטיים מדוח מפקח הבניה ת/6 ו-ת/7 שצורפו על ידה כנספח 1 לתגובה). מסיבה זו או אחרת, התיקון לא הותר, ושטח הדיר בו הורשע המנוח בסופו של יום, נותר 105 מ"ר ובהתאמה צו ההריסה שניתן לגביו, כמפורט להלן.

5. ביום 4/6/2020 הרשיע כב' בית משפט קמא את המנוח בעבירות המיוחסות לו בכתב האישום הנזכר לעיל, לרבות ביחס לשטח "הדיר" כאמור. לאחר שכב' בית המשפט קמא שמע טיעונים לעונש, גזר על המנוח, קנס כספי והתחייבות. כמו כן, נתן צו הריסה ואיסור שימוש לבניה נשוא כתב האישום, תוך שבית המשפט עיכב את ביצוע צו ההריסה למשך 45 ימים, לצורך "זמן התארגנות" כלשונו, תוך שצוין, כי "לאחר המועד האמור, נאסר על הנאשם לבצע שימוש שאינו תואם את ייעוד המקרקעין, וכן עליו להרוס את המבנים והבניה..." (סעיף 3 לגזר הדין, בעמ' 124).

6. המנוח לא רווה נחת מגזר הדין והגיש ערעור לבית המשפט המחוזי על הכרעת הדין וגזר הדין (עפ"א 39579-07-20). בית המשפט המחוזי דחה את הערעור על שני חלקיו. בכל הנוגע למבנה "הדיר" שהוא כאמור מושא דיונו, צוין, כי המנוח הורשע בשימוש במבנה בשטח של 105 מ"ר, ולגבי מבנה בשטח הזה, ניתן צו ההריסה וצו איסור השימוש, וזאת מעבר לצו הריסה וצו איסור שימוש שניתנו למבנה בו עשה המנוח שימוש למגורים. באמרת אגב, ציין בית המשפט המחוזי, כי לא נטען שהריסת השטח המצוין בכתב האישום, שלגביו הורשע המנוח מתוך "מבנה הדיר", יהיה כדי לסכן את שלום הציבור, ועל כן אין מקום שבית המשפט יתייחס לטענה שלא נטענה. כמו כן, נקבע שאין ראייה כלשהי שלא ניתן יהיה להרוס את המבנה באופן המתיישב עם האמור בהכרעת הדין, אך מאחר והיה פער בין השטח בכתב האישום (105 מ"ר) לשטח המבנה בפועל, הצדדים יהיו רשאים להגיש כל בקשה מתאימה לערכאה המוסמכת בכל הקשור לשטח שיש להרוס, אם תהיה בעיה או סיכון לציבור.

7. מכאן שגם על פי פסק דינו של בית המשפט המחוזי בערעור שהגיש המנוח, היה עליו להרוס את הבנייה הבלתי חוקית שבגינה הורשע, ובכלל זה את אותו דיר, ונאסר עליו השימוש בה. אך בכך לא תמו ההליכים בנדון. ביום 13/12/21 הגיש המנוח בקשה לעכב את צו ההריסה בטענה שביצועה יסכן אדם ובעלי חיים. בקשתו נדחתה; בחודש 2/2022 הגיש המנוח בקשה חוזרת הפעם צירף חוות דעת מהנדס, אך בית המשפט דחה גם בקשה זו, וקבע כי חוות הדעת לא ערוכה כדין; ביום 20/3/22, יום לאחר פטירת המנוח, הגיש בנו מר עסאם סמרי, בקשה בשם אביו המנוח, ועוד בקשות נוספות הוגשו ביום 21/3/22, 22/3/22, 9/5/22 למנוע את ההריסה. בית המשפט דחה את הבקשות בשל שיהוי, ובהיעדר הסבר מדוע לא בוצעה ההריסה, ובהיעדר זכות עמידה של הבן הואיל ולא היה צד להליך. 8. בנו של המנוח עסאם הגיש ערעור על החלטות אחרונות אלה לבית המשפט המחוזי (עפ"א 49857-05-22). בית המשפט המחוזי (כב' השופטת ע' ורבנר) דחה את הערעור. בפסק הדין נקבע שוב, כי למר עסאם סמרי, אין זכות להגיש ערעור על ההחלטה, מכיוון שלא היה צד להליך הפלילי, ואף לגופו של עניין מדובר בשיהוי ניכר, לא הוכח שההריסה מסכנת חיים, ומשמדובר במבנה שאין לו היתר בנייה כחוק הבקשה הוגשה בחוסר תום לב, לאחר שהמנוח עשה דין לעצמו ולא הרס את יתר המבנים. 9. ביום 23/2/23 הגישו יורשי המנוח לבית המשפט המחוזי בקשה נוספת שכותרתה "בקשה בעניין ההריסה שביצועה תהא בלתי אפשרית ואף מסכנת את שלום הציבור". בבקשה זו טענו יורשי המנוח, כי הם מבקשים פירוק שיתוף בין שני חלקי המבנה, כך שבית המשפט יורה לסמן פיזית את החלק שיהרס על פי צו ההריסה, ויותר חלק מסוים על כנו, כיוון שלעמדתם, ביצועו של צו ההריסה בלתי אפשרי ויסכן את שלום הציבור. 10. ביום 26/3/23 דחה בית המשפט המחוזי (כב' השופט המנוח אברהם אליקים סגן הנשיא ז"ל). את הבקשה. צוין כי אין הבדל בין הערעור שנדון בפני כב' השופטת ורבנר (עפ"א 49857-05-22), לבין ההליך שהוגש בפניו, אותן טענות עלו אז ועתה. המותב המכובד הוסיף וקבע, כי אין מקום לעכב את צו ההריסה, מכיוון שמדובר בטענות שנדונו והוכרעו וקם כנגדן השתק פלוגתא. הבקשה נדחתה והיורשים חויבו בתשלום הוצאות לאוצר המדינה. 11. ביום 1/8/24, בחלוף למעלה משנה וחצי מאז החלטת בית המשפט המחוזי, פנתה המבקשת דכאן, אלמנתו של המנוח, לבית משפט קמא, בבקשה לעכב את ביצוע צו ההריסה במעמד צד אחד. הבקשה כוונה לאותו מבנה המכונה דיר. בבקשה פירט ב"כ המלומד את טענותיו תוך הדגשת פער השטחים בין מבנה הדיר שבהכרעת הדין, לבין שטחו בפועל, ותוך הפניה לדבריו של בית המשפט המחוזי, באשר לשטח בו הורשע המנוח (105 מ"ר). נטען בפני כב' בית המשפט קמא, כי באם לא יינתן צו עיכוב ביצוע ההריסה, המדינה תפעל בניגוד להחלטה חלוטה של בית המשפט המחוזי. עוד נטען, כי חרף ההליכים המשפטיים שננקטו עד כה, אין כל תרשים של המבנים נשוא ההריסה והפינוי. המשיבה מתכוונת להיעזר במשטרת ישראל לצורך ביצוע ההריסה והפינוי, ולא למנת המנוח אין כל אפשרות להתמודד עם הרשויות, ביחס לביצוע הצו לגבי שטחים שבהם המנוח מעולם לא הורשע בגינם.

12. עוד נטען, כי המדינה פעלה שלא בתום לב, בכך שלא ציינה את מועד ההריסה ו/או הפינוי והשימוש במשטרת ישראל הן לביצוע פינוי והריסה, וזאת בניגוד להחלטה עליה נסמכת המדינה. עוד צוין, כי האלמנה היא אמא ל-12 ילדים, שאין לה קורת גג אחרת מלבד המבנה בו היא מתגוררת לאחר מות בעלה המנוח, אשר קיבל את המבנה מאביו המנוח, והאחרון הודה והורשע בעבירות של בנייה לא חוקית ושימוש אסור (בתיק ת"ב 11-08-15340), כשהוא ללא ייצוג משפטי "וכך נמשך העוול משנת 2012 ועד היום הזה וכאשר מי מהירשים מגיש בקשה כנגד הצווים שניתנו כנגד סבם או אביהם, נקבע כי 'אין לו מעמד' חרף היותו הצד הניזוק!!!" (ההדגשה במקור - ש"ב). לפיכך נטען, כי כדי למנוע ביצוע הריסה שלא כדין בשטח בו לא הורשע המנוח, יש לעכב את הביצוע.
13. כב' בית משפט קמא דחה את הבקשה. צוין, כי היו מספר בקשות ברוח זו אשר נדחו, ועל פי הוראות סעיף 254ב לחוק התכנון והבנייה ניתן לבקש עיכוב ביצוע פעם אחת בלבד. עוד צוין, כי החלטת בית המשפט המחוזי בעפ"א 49857-05-22 מדברת בעד עצמה. המבקשת לא הראתה כי יש לה הסמכה של כלל היורשים לפנות לבית המשפט, לא הראתה תום לב, תוך פירוט הפעולות שבוצעו על ידי המנוח או העיזבון למימוש גזר הדין. חלפו שנים מאז ניתן גזר הדין וממילא ועל פי הדין אין מקום לעיכוב ביצוע המוגבל ל-6 חודשים בלבד. אשר לגודל המבנה לגביו הורשע המנוח, צוין כי גם נושא זה עלה, ובמשך שנים לא עשו המנוח או העיזבון דבר כדי להרוס את המבנה אשר אושר להריסה בגזר הדין, לרבות הגשת תוכנית הריסה, כשאין טענה כלשהי ביחס ליתרת המבנה הקיים.
14. מכאן בבקשתה של המבקשת, אלמנת המנוח, ליתן לה רשות ערעור על החלטת כב' בית המשפט קמא, שתכליתה לעכב ולמנוע את ההריסה, במסגרת חזרה על טענותיה כפי שנטענו בבית המשפט קמא. המשיבה מתנגדת לבקשה והגישה התנגדות כתובה ומפורטת, תוך שהדיגישה את הפרת החוק המתמשכת לעמדתה מצד המבקשת המתגוררת במבנים לא חוקיים, ועושה בהם שימוש המנוגד לחוק וצווי בתי המשפט, ועד היום לא פעלה להריסת המבנים כפי שהורה בית המשפט.
- דיון והכרעה
15. לאחר עיון ושמיעת הצדדים, לא נמצא כי קיים בסיס משפטי, המאפשר מתן רשות ערעור על החלטת כב' בית משפט קמא. הלכה פסוקה היא, כי אין מעניקים רשות לערעור שני, אלא אם קיימת סוגיה עקרונית בעלת חשיבות משפטית ציבורית כללית (בר"ע 103/82 חניון חיפה בע"מ נ' מצת אור (הדר חיפה) בע"מ, פ"ד לו(3) 123 (1982)), או מקום בו יש להתיר ערעור מטעמי צדק בנסיבות ייחודיות (רע"פ 5066/09 אוהיון נ' מדינת ישראל [פורסם בנבו] (22.4.2010)). לא מצאתי כי המקרה שלפניי מעורר שאלה העונה על תנאים אלו, די בכך כדי לדחות את הבקשה. ואף לגופו של עניין, גם לו ניתנה הרשות, בחנתי את ההחלטה מושא הבקשה ואת טענות המבקשת, ולא מצאתי כי יש מקום להתערב בהחלטת כב' בית המשפט קמא, המבוססת כדבעי על הוראות הדין והחלטות בית משפט זה. להלן אנמק מסקנתי זו.

16. אפתח ואציין, כי בית משפט העליון קבע לא אחת שעבירות התכנון והבניה הן עבירות המבטאות זלזול בשלטון החוק, וכי אל לבתי המשפט לתת ידם לבניה בלתי חוקית להתקיים, כך שלא יושם קץ להפקרות (ראו: רע"פ 8220/15 כפאיה נ' מדינת ישראל, פסקה 9, [פורסם בנבו] 27.12.2015); רע"פ 4007/14 ספיר - קדמת עדן בע"מ נ' מדינת ישראל - הוועדה המרחבית לתכנון ולבניה שרונים, [פורסם בנבו] פסקה 8 (12.6.2014); רע"פ 8125/13 ברדוגו נ' מדינת ישראל, [פורסם בנבו] פסקה יב (12.1.2014)). לפיכך, הכלל הנוהג בפסיקה הוא שיש לבצע צו הריסה במועד שנקבע לכך, ודחיית ביצועו תיעשה רק במקרים "חריגים ויוצאי דופן", למשל, במקרה בו היתר בניה מצוי בהישג יד ורק עיכוב פורמלי מעכב את קבלתו (ראו: רע"פ 2341/14 סלים נ' הוועדה המחוזית לתכנון ולבניה, [פורסם בנבו] פסקה 10 (28.5.2014); בג"ץ 6455/12 מסאעדה נ' הוועדה המחוזית לתכנון ובניה חיפה, [פורסם בנבו] פסקה 4 (19.6.2013)).
17. במקרה דנן, צו ההריסה הסופי, שניתן בשנת 2020 בהליכים שננקטו נגד המנוח, הוא למעשה המשך לצו הריסה והליכים דומים משנת 2015 שננקטו כנגד אביו של המנוח. הצו עוכב, ולא בוצע ע"י המנוח במשך שנים ארוכות, הרבה מעבר לתקופת העיכוב הקבועה בחוק (6 חודשים), שניתן להאריכה לכל היותר, רק "בנסיבות חריגות ויוצאות דופן ומטעמים מיוחדים שיירשמו", כך שתצטבר ללא יותר מ- 12 חודשים (ראו סעיפים 254ט(ה), 254ט(ו), 254ט(ז) לחוק). מכאן, שגם אם היה ממש בטענות המבקשת, הרי שמוצתה מכסת העיכובים, והרבה מעבר לכך. אשוב ואזכיר כי מדובר בבנייה לא חוקית, ושימוש במבנים שנבנו שלא כחוק, על קרקע חקלאית שייעודה לפי החוק הוא גן לאומי (ראו פסקה 2 לעיל לפירוט התוכניות).
18. אשר לזכות העמידה של המבקשת לתקוף את צו ההריסה, הוראת סעיף 254ט(א)(1) לחוק התכנון והבניה (להלן: "החוק") קובעת כדלקמן:
- "(א) בעל זכות לגבי מקרקעין שניתן לגביהם צו מינהלי, צו לפי סעיף 235 או 237, או צו שיפוטי לפי פרק זה, לרבות צו שניתן לפי סעיף 254ב, או מי שהיה צד להליך לפי סעיף 254ח, הרואה את עצמו נפגע מצו כאמור, ולא חלות לגבי אותו צו הוראות סעיף 254ח, רשאי לבקש מבית המשפט כאמור בפסקאות (1) או (2) שלהלן לעכב את ביצוע הצו האמור:
- (1) אם הבקשה לעיכוב הביצוע היא בעניין צו שניתן לגביו פסק דין סופי - רשאי רק מי שהיה צד להליך להגיש את הבקשה והבקשה תוגש לבית המשפט האחרון שדן בעניין...".
19. ראשית, הערה פרוצדוראלית. לפי הוראת החוק, הפניה של המבקשת היתה אמורה להיות "לבית המשפט האחרון שדן בעניין" כלשון סעיף 254ט(א)(1) סיפא לחוק, דהיינו, לבית משפט זה שדן אחרון בנושא, ולא לבית משפט השלום. המחוקק ביקש ליצור "רצף טיפולי", כך שבקשה בנושא צו הריסה סופי, תובא בפני המותב שטיפל אחרון בנושא, אשר מן הסתם יהיה בקיא יותר, בהינתן שהחלטתו האחרונה על מכלול עובדותיה היא הרלבנטית ביותר כדי לבחון את הנטען בפניו. שנית, והעיקר, בנדוננו קיים "פסק דין סופי" בעניין צו ההריסה, כלשון החוק, ולכן לפי החוק, "רשאי רק מי שהיה צד להליך להגיש את הבקשה", לבקש לעכב את ביצוע צו ההריסה. אין חולק, כי המבקשת לא הייתה צד להליכים שננקטו כנגד בעלה המנוח, ועל כן, נוכח לשון החוק, אין לה זכות עמידה בבקשה מסוג זה, ודי היה בכך כדי לדחות את בקשתה.

20. המבקשת טוענת מפי בא כוחה המלומד, כי בתוקף היותה אשת המנוח היורשת אותו, והנפגעת מצו ההריסה, יש לראותה כבעלת זכות עמידה הרשאית לעתור לעיכוב ביצוע צו ההריסה. טענה זו יש לדחות ממס' טעמים. ראשית, לשון החוק קובעת בלשון מפורשת, כי רק מי שהיה צד להליכים הוא בעל זכות עמידה. הוראת סעיף 254ט לחוק, היא חליפתה של הוראת 250 לפני תיקון 116 לחוק, שכותרתה היתה "ערעור על צווים". הבדלי הניסוח שערך המחוקק בהוראת החוק, כמו למשל גרעת זכותם של "שוכרם של המקרקעין לתקופה כלשהיא", כנוסח הוראת סעיף 250 דאז, מלמדים על מגמת המחוקק, לצמצם את הזכאים לתקוף את צו ההריסה הסופי. שנית, הטענה היא בבחינת חרב פיפיות עבור המבקשת. שכן, אם הטענה היא שמתוקף היותה אשת המנוח או יורשתו היא בעלת זכויות במקרקעין ולכן קמה לה זכות עמידה, או אם הטענה היא, שכמי שמחזיקה במבנים ועושה בהם שימוש היא נפגעת מצו ההריסה, ולכן קמה לה זכות עמידה, הרי שתשומת הלב להוראות סעיף 243(ג) לחוק, הקובעת אחריות בפלילים, של בעלים ומחזיק במקרקעין, בהם בוצעה עבודה ו/או שימוש אסור. בית המשפט כבר קבע בפסק דין חלוט, כי בוצעו עבירות על החוק הנדון, במקרקעין אלה - בניה לא חוקית, ושימוש אסור במבנים הללו. במצב דברים זה, מתגבר חוסר תום הלב מצד המבקשת כמי שאחראית לכאורה, לפי החוק, לביצוען של עבירות במקרקעין הללו. שלישית, ההכרעות השיפוטיות שפורטו לעיל, הכריעו עובדתית ביחס לאי חוקיות המבנים והשימוש האסור בהם, לרבות להריסת הדיר מושא המחלוקת, והשטח שיש להרוס. החלטות אלה תקפות גם לגבי המבקשת, כמי שטוענת שהחזיקה במקרקעין יחד עם בעלה המנוח בכל אותן שנים, ואף ירשה אותו ובאה בנעליו. הן מקימות כנגדה השתק פלוגתא, נוכח קירבתה המשפטית וזהות האינטרסים שלה ושל בעלה המנוח ביחס למבנים אלה. לכן, לפי הדין, קם כנגדה השתק לטעון כנגד צו ההריסה, וביחס למחלוקת שהוכרעו בערכאות. אפנה בהקשר זה לדברי בית המשפט העליון היפים גם לנדוננו:
- "בית משפט זה קבע בהזדמנויות שונות, כי בעל דין אשר לא היה צד להליך, אך עומד ביחסים של "קרבה משפטית" עם מי מבעלי הדין, יהיה מנוע מלשוב ולהתדיין בפלוגתא שהוכרעה לגופו של עניין בפסק דין חלוט (ראו למשל: ע"א 3097/02 מלמד נ' קופת חולים של ההסתדרות הכללית של העובדים בא"י, פ"ד נח (5) 520, 511 (2004); ע"א 3180/05 זריק נ' גרייס, סעיף 31 לפסק הדין וההפניות שם (טרם פורסם, 29.4.2007)). עקרונות אלו יושמו בפסיקה אף בהקשר של הליכים לפינוי ממקרקעין (ראו למשל: ע"א 2397/06 אברג'יל נ' מנהל מקרקעי ישראל (לא פורסמה, 6.8.2006); ע"א 1422/07 מועלם נ' מנהל מקרקעי ישראל (לא פורסמה, 6.3.2007))." (רע"א 623/08 ברוריה פולק ואח' מנהל מקרקעי ישראל ואח', תק-על 2008(1) 4973, עמ' 4975; נינה זלצמן, מעשה בית דין בהליך האזרחי, (1991), בעמ' 367-370, ובעמ' 525-527).
21. עוד בעניין תום הלב יצוין, כי למרות קיומם של הצווים, הם לא בוצעו עד היום, לא על ידי יורשי המנוח, ולא על ידי אלמנתו המבקשת. במהלך השנים הרבות שחלפו, בוצעו פניות רבות לבית המשפט ע"י המנוח, ולאחר פטירתו ע"י בניו. עתירות אלה נדחו. ועתה פונה המבקשת אלמנת המנוח. כולם נשמעו באריכות, אך עם כל האמפתיה לטענות המבקשת שובות הלב, המצב המשפטי לא השתנה. המבנים הלא חוקיים המקרקעין טעונים הריסה ואסור להשתמש בהם, לפי צו חלוט שניתן עוד בשנת 2020 אשר אושר בערכאה זו. אין גם כל היתכנות לאשרור (לגליזציה) המבנים ו/או השימוש, בהינתן התוכניות החלות, על פיהן הקרקע מוכרזת כקרקע חקלאית - גן לאומי.
22. בנסיבות אלה, לא מצאתי כי נפלה כל שגגה מלפני כב' בית המשפט קמא, וכפועל יוצא אין מקום ליתן רשות ערעור על החלטתו, ואף לגופו של הערעור, נוכח הוראות הדין, וההחלטות שניתנו, אשר הכריעו בכל הסוגיות ובשאלות שבמחלוקת, המסקנה היא שאין עילה משפטית לעיכוב ביצוע ההריסה ויש לבצעה.
23. הבקשה נדחת, עיכוב הביצוע מבוטל, נוכח נסיבותיה של המבקשת, אין צו להוצאות.
24. המדינה רשאית לפעול לביצוע צו ההריסה ואיסור השימוש מושא גזר הדין, כאשר אני מבהיר כי בכל הנוגע להריסת הדיר, צו ההריסה חל רק על 105 מ"ר במבנה הדיר. חזקה על המדינה שתבצע את הצו רק ביחס לאותו חלק עליו חל גזר הדין, אלא אם יתברר שהותרת החלק האחר, שצו ההריסה לא חל עליו, עלולה לסכן את שלום הציבור לפי שיקול דעת הרשות, שאז היא רשאית להרוס גם את היתרה בהתאם להוראות סעיף 254ב(ב) לחוק. ניתן היום, כ"ג אלול תשפ"ד, 26 ספטמבר 2024, בהעדר הצדדים.